

UZASADNIENIE

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Stosownie do treści art. 505¹³ § 2 k.p.c., uzasadnienie Sądu drugiej instancji w postępowaniu uproszczonym powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, jeżeli nie przeprowadzono postępowania dowodowego. Sytuacja opisana w cytowanym przepisie miała miejsce w rozpoznawanej sprawie.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego.

Żaden z podniesionych w apelacji zarzutów nie okazał się skuteczny. W szczególności za chybiony należało uznać zarzut naruszenia przepisu art. 379pkt5 w zw. z art. 214§1 i art. 149§2 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku o odroczenie rozprawy oraz niezawiadomienie strony o terminie rozprawy skutkującej nieważnością postępowania.

Zważyć bowiem trzeba, iż o terminie rozprawy był prawidłowo powiadomiony pełnomocnik pozwanych ustanowiony na ich wniosek.

Zważyć należy również z uwagi na rodzaj materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy w postaci dokumentów nie było potrzeby w ocenie Sądu Okręgowego przeprowadzania dowodu z zeznań stron co powoduje, iż również zarzut w postaci naruszenia art. 217§3 i art. 299 w zw. z art. 227 k.p.c. nie mógł skutkować uwzględnieniem apelacji.

Bezspornym jest również, iż wniosek o odroczenie rozprawy nie poparty zaświadczeniem od lekarza sądowego został w sposób prawidłowy nieuwzględniony przez Sąd Rejonowy.

W tym miejscu należy podnieść, iż wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji pozwana składając wielokrotnie wnioski o odroczenie rozprawy poparte zaświadczeniem od lekarza sądowego doskonale zdawała sobie sprawę, że dla skuteczności takiego wniosku konieczne jest złożenie takiego zaświadczenia.

Sąd Rejonowy nie naruszył ponadto treści art. 328 k.p.c. poprzez niewyjaśnienie podstawy faktycznej wyroku w postaci okresu w jakim pozwani nie uiszczali opłat eksploatacyjnych co doprowadziło do nieprawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie wysokości należnych powódce kwot.

W ocenie Sądu Okręgowego z materiału dowodowego przedstawionego przez stronę powodową oraz braku skutecznego zakwestionowania przez pozwanych prawdziwości twierdzeń wynikających z tego materiału zarzut ten również nie mógł skutkować uwzględnieniem apelacji.

Zważyć należy również, iż jak przyjmuje się w sposób jednolity w orzecznictwie o skutecznym postawieniu zarzutu naruszenia powołanego przepisu ustawy można mówić tylko wtedy, gdy uzasadnienie wyroku nie zawiera elementów pozwalających na weryfikację stanowiska sądu, a braki uzasadnienia w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych i oceny prawnej muszą być tak znaczne, że sfera motywacyjna orzeczenia pozostaje nieujawniona, bądź ujawniona w sposób uniemożliwiający poddanie jej ocenie instancyjnej. Zarzut ten może znaleźć zastosowanie jedynie w tych wyjątkowych sytuacjach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu pierwszej instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania zaskarżonego orzeczenia (tak np. wyrok SA w Warszawie z dnia 20 listopada 2012 roku, I ACa 599/12, LEX nr 1238241). W rozpoznawanej sprawie opisana wyżej sytuacja nie miała jednak miejsca. Sąd Rejonowy dokonał bowiem wszechstronnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego i na tym gruncie poczynił szczegółowe ustalenia faktyczne czemu w sposób wyraźny dał wyraz w treści uzasadnienia. Sąd ten przytoczył również i dokładnie omówił podstawy prawne rozstrzygnięcia.

Mając na uwadze powyższe, a także fakt, że w postępowaniu apelacyjnym nie ujawniono okoliczności, które Sąd drugiej instancji winien wziąć pod uwagę z urzędu, apelacja podlegała oddaleniu w oparciu o art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego, Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o treść art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c.

Uwzględniając treść rozstrzygnięcia, a także fakt, iż pozwany był w toku postępowania apelacyjnego reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu Sąd przyznał i nakazał wypłacić ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi na rzecz adwokata J. O. kwotę 738 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu D. D., której wysokość ustalono w oparciu o § 2 ust. 3 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).